

Oppgjør med klimaoptimismen

På vei hjem fra Katowice. Umulig å kvitte seg med tanken på at dette går skikkelig dårlig. [Rapporten fra Klimapanelet](#) før møtet levner ingen tvil. Vi må stoppe oppvarmingen på 1,5 grader. En halv grad igjen mens utslippene fortsetter å øke og temperaturen stiger med 0,2 grader per tiår. Passerer vi to grader, vil alle varme korallrev dø. Vi er godt inne i den 6. masseutryddelsen på jorda, godt dokumentert av [WWF](#). Og vi er på vei mot tre, kanskje fire grader når barnebarna mine er på min alder.

Slik beskriver forfatter Sigbjørn Mostue og jeg situasjonen i en kronikk som bl.a. kan leses [her](#): «Utslippene av klimagasser øker for hvert år i stedet for å avta. Forbruket stiger, olje og gass pumpes opp minst like ivrig som før og det åpnes fortsatt nye kullkraftverk i et forrykende tempo. Som om ikke dette var nok, er bestanden av ville dyr, fugler, insekter, fisk og amfibier blitt redusert med 50 % på kun 40 år. Regnskogene hugges ubønnhørlig ned. Havene overfiskes og fylles med plast. Biotoper dreneres, brennes, sprenges og endevendes, for til slutt å bli lagt under plog, asfalt og betong. Men de positive kreftene som forsøker å bremse det løpske godstoget med kurs mot stupet, er så frustrerende svake. Økonomi og politikk ligger i lokomotivets fyrkjele, og det er et mektig drivstoff.»

Og til alt overmål kom det to rapporter siste uke som ser litt lengre inn i framtida. Om vi fortsetter vår utslippsstunge bane vil mesteparten av jordens overflate i 2150 ha endret seg [tilbake til hvordan den var før utviklingen av det moderne mennesket startet](#). Et århundre eller så etter dette vil [mesteparten av livet i havet være dødt](#).

Mens Klimapanelet sier vi må redusere utslippene med 45 % innen 2030 vil effekten av forhandlingene i Katowice, om regelverket for oppfølging av Parisavtalen og økt ambisjonsnivå blir vedtatt, trolig ikke gi særlig effekter før etter 2030.

Dette holder ikke. Det nytter ikke lenger å si at dette går bra og tro at optimistiske grønne framtidssvisjoner trigger handling. Grønn optimisme nå får folk flest til å tro at ting ordner seg. Vi må se den ubehagelige sannheten i hvitøyet og handle NÅ. Det nytter ikke å si vi har løsninger. Vi må ta dem i bruk. Det er ikke lenger mangel på kunnskap eller klimaskepsis som står i veien for handling – det er ignoranse og ønsket om at det som skjer likevel ikke skjer.

På en eller annen måte trenger vi mobilisering. Bruke forbrukermakt. Stemme på politikere som er modige nok til å ta klimakampen nå. Norge er i en unik posisjon til å ta ledelse. Vi har penger å ha råd til å redusere utslippene akkurat så raskt og så mye som klimapanelet sier. Til å gi verden håp ved å vise at det er mulig å stanse leting etter mer olje og gass og trappe ned uttak av de ressursene vi allerede har funnet. Lede grønn teknologiutvikling og ta den i bruk for å nå Parisavtalens mål hjemme. Kjempe i de internasjonale forhandlingene for å øke avgifter på utslipp dramatisk, og gjerne dele disse ut til innbyggerne for å unngå franske tilstander. Se ungdommen i øynene og utvise det motet som [Penelope fra Mljøagentene etterlyste i Katowice](#), eller [Greta i klimatoppmøtets viktigste tale](#).

Det er mulig å gjøre noe nå. [Oslo har vist veg](#). Men mens Oslo viser handling [synker Norge på rankingen](#) over beste miljønasjoner. Norge må ta posisjon blant verdens land som Oslo har tatt blant byer. Dette er mulig, folkens! Men vi må brette opp ermene og starte i morgen. Vi har vår generasjons 9. april. Vi må ruste oss for krigen som kommer. Klarer vi det kan vi samtidig snakke om optimisme igjen.